U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze,** se sídlem Spálená 2, Praha 2, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 3 A 76/2012 jinému soudu.

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 76/2012 **s e p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u místně nepříslušného Krajského soudu v Praze domáhal ochrany před nečinností žalovaného, na kterého se obrátil s žádostí o poskytnutí informace jako na povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 20. 6. 2012, čj. 45 A 30/2012 - 9, věc postoupil k rozhodnutí místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému soudu v souladu s § 9 odst. 1 s. ř. s., neboť je žalovaným v projednávané věci.

Žalobce se k návrhu na přikázání věci jinému soudu nevyjádřil ani nevyužil svého práva vyjádřit se ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

Městský soud v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, je v projednávané věci žalovaným. V těchto případech může být dán důvod pochybovat o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze rozhodujících ve věcech správního soudnictví. Za takové situace nelze ze soudců Městského soudu v Praze sestavit senát.

Ke vztahu objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 40, ve kterém zdejší soud vyslovil, *„že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“*. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu *„nemo iudex in causa sua“*, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k těmto důvodům byly splněny podmínky pro delegaci jinému krajskému soudu stanovené v ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přikázal věc Krajskému soudu v Praze. Při úvaze, kterému krajskému soudu věc postoupit, vycházel Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že žalobce adresoval žalobu právě uvedenému soudu a rovněž z toho, že tento krajský soud je pro oba účastníky nejvýhodnější z hlediska dostupnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu